

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนมิถุนายน ๒๕๕๔

พระธรรมเทศนาโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระชนมพรรษาในหลวง ๘๓ พรรษา

เรื่อง ปัญญาวิมุตติ

วันพฤหัสบดีที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๓

วันนี้เป็นวันที่ ๖ แล้ว(หัวเราะ)โมทนาสาธุกับโยมทุกคนนั่นแหละ

ถ้าเราจะใช้ปัญญาก็ปัญญาในเหตุผลในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาเนี่ย

เมื่อเราดูเราเห็นเราเข้าใจในเหตุในผลที่จะต้องให้ทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาแล้วเนี่ย

จิตไม่ยึดติดในสิ่งที่รู้ที่เห็น เขาเรียกว่าหลุดพ้นในเหตุผลก็คือเขาเรียกปัญญาวิมุตติ

ส่วนหลุดพ้นที่เรียกว่าเจโตวิมุตติก็คือต้องเพียรทางใจหมายถึงวิริยะเนียรต้องเพียรทางใจ

เพียรทำใจให้ว่างเพียรอดทนให้ว่าง

ขันตอดทนให้ว่างสักจะมีความจริงใจในความว่างอธิษฐานหรือปรารถนาให้จิตว่าง

เมตตารักใคร่ในความว่าง อุเบกขาว่างเฉยด้วยใจว่างเนี่ย ๖ อย่าง

๖ อย่างเนี่ยเป็นเจโตวิมุตติหลุดพ้นด้วยอำนาจแห่งใจ

ถ้าเราใช้ปัญญาเหตุผลก็หมายถึงว่าขั้นแรกก็ที่ว่าท่านพระอัญญาโกณฑัญญะ ได้ดวงตาเห็นธรรมเนี่ย

ก็รู้เห็นด้วยตาของตนเองในเหตุผล เขาเรียกได้โสดาบันนี่คือเห็นด้วยเหตุผลคือปัญญาเนี่ย

โสดาบันเนี่ยเป็นปัญญาวิมุตติหลุดพ้นระดับหนึ่งต้องว่าอย่างนี้

ที่หลังทั้ง ๕ พระองค์มาได้ฟังเทศน์เรื่องอนัตตลักขณสูตร

สูตรที่ว่าด้วยความว่างหรืออนัตตตาเนี่ยจึงบรรลุเป็นพระอรหันต์พร้อมกันทั้ง ๕ องค์เลย

เพราะฉะนั้นเอาตมาจึงมาพิจารณาใคร่ครวญแยกปัญญาและจิตจัดเป็นปัญญาวิมุตติ เจโตวิมุตติ

ปัญญาวิมุตติก็หลุดพ้นด้วยเหตุผลในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาเนี่ย

ทำไมจึงต้องให้เหตุผลในการให้ทาน จุๆทุกคนก็ให้ๆโดยการชักชวนก็ให้ด้วยการไม่ชักชวน

คนที่ให้ด้วยการไม่ได้ชักชวนแล้วให้ การชักชวนแล้วให้เนี่ยจะมีผลอันสัมผัสแตกต่างกัน

เพราะเหตุผลคนที่มีปัญญาแล้วเขาให้ด้วยเห็นแล้วว่าสมควรที่จะให้

เนี่ยเมื่อให้แล้วก็สบายใจก่อนให้ก็สบายใจกำลังให้ก็สบายใจทั้งสามกาลเนี่ยเขาเรียกว่าจิตที่ไม่มีการชักชวน

เพราะจิตเกิดจากปัญญาคือรู้เห็นด้วยปัญญาอันถูกต้องแล้วจึงให้ทาน

พวกที่ชักชวนให้ชักชวนแล้วจึงทำพวกนี้ยังๆไม่ได้ใช้เหตุผล ยังเชื่อตามเขาไปอยู่

เพราะฉะนั้นให้ทุกคนรู้ลักษณะของปัญญาไว้ว่าปัญญายังมีการชักชวนกับปัญญาที่ไม่มีการชักชวนเขาเรีย

กเขาวนปัญญาคือทำให้เกิดจากการรู้เห็นเหตุผลด้วยปัญญาของตนเองมีความเข้าใจด้วยตนเองไม่ต้องให้

ใครมาบอกทำได้หมายถึงว่าเห็นรู้เห็นก็ทำเลยด้วยเหตุผลนี้แหละเห็นว่าเป็นเหตุผลที่สมควรที่จะให้หรือเป็น

ผู้ที่มีเหตุผลอันสมควรที่จะได้รับการสงเคราะห์อนุเคราะห์ปัญญาอย่างเนี่ยใคร่ครวญให้มากควรให้โดยไม่

ต้องขอเนี่ยจะได้มีปัญญาวิมุตติหลุดพ้นด้วยปัญญาหรือให้ทานด้วยปัญญาที่เหตุผลที่ถูกต้อง

ไม่อย่างนั้นแล้วเราก็จะมัวงมงายเชื่อตามโฆษณาเนี่ยซักรับเป็นบุคคลตื่นข่าวอาจจะผิดพลาดอาจถูกหลอกลวงแล้วก็ไม่สงบใจเมื่ออยู่ภายหลังแล้วก็เสียใจ เศร้าใจ หมองใจแต่ถ้าให้ด้วยเหตุผลที่ถูกต้องคือปัญญาแล้ว

เรากำลังให้อยู่เราก็จะมีความสุขหมายถึงว่าให้ด้วยความสุขเหมือนกับว่ามีความสุขใจแล้วให้กำลังให้ก็มีความสุขให้แล้วมีความสุขทั้งในขณะที่ให้ทั้งในขณะที่ให้แล้วก็ให้ไปแล้วเนี่ยก็มีความสุขทั้งสามอย่างสามลักษณะหรือสามกาลจึงจะเกิดเรียกว่าเขาวินปัญญาหรือปัญญาวิมุตติ

เนี่ยปัญญามีหลายระดับเยอะแยะมากมายเลยที่เหตุผลในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโณภูมิจึงพระ ในธรรมารมณีกี่ระดับหนึ่ง

ที่เราเห็นแล้วทำไมจะต้องให้ต้องใช้เหตุผลก็เพราะว่าสิ่งที่ให้เป็นทานละเว้นเป็นศีล อดใจให้เป็นเนกขัมมะ ต้องใช้ปัญญาคือเหตุผลที่ถูกต้องต้องมาใช้ให้มีเหตุมีผลเพราะเรารู้เหตุผลแล้วว่ารูป เสียง กลิ่น รส โณภูมิจึงพระ ธรรมารมณีนี้นั้นเป็นทุกข์เป็นเหตุให้เกิดสมุทัยคือต้นหาความอยาก

คำว่าต้นหาความอยากก็คืออยากในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโณภูมิจึงพระ ในธรรมารมณีนี้นั้นเราต้องใช้เหตุผลเมื่อมีความเข้าใจแล้วเราจึงจะมาประพฤติเนกขัมมะพรหมจรรย์ว่าเราจะทำอารมณคือรูป เสียง กลิ่น รส โณภูมิจึงพระ

ธรรมารมณเหล่านี้ให้หมดไปสิ้นไปจะได้ให้ว่างจากธรรมารมณเหล่านี้แล้วจะได้ไม่มีวิตกวิจารณ์ไม่มีสังขารการปรุงแต่งอารมณเราจะได้เข้าถึงความสุขสงบสุขสันติสุขอย่างแท้จริงในปัจจุบัน

ส่วนจิตที่เห็นความเป็นอนัตตาธรรมแล้วทั้งภายในภายนอกเหมือนกับอาตมาเคยพิสูจน์อนัตตาให้เห็นนะ เหมือนใบไม้ที่เราเห็นมันร่วงหล่นมาแล้วถูกฝนลมแดดเผาหลายวันหลายเดือนหลายปีเนี่ยจากใบไม้กลายเป็นธุลีดินแม้กลายเป็นธุลีดินแล้วก็ยังถูกฝนลมแดดเผาหลายวันหลายเดือนหลายปีกลายเป็นธุลีดินกลายเป็นธุลีดินแล้วก็ยังถูกฝนลมแดดเผาหลายวันหลายเดือนหลายปีกลายเป็นธุลีดินธาตุละเอียดไปอีก

จากธุลีธาตุนั้นก็ถูกฝนลมแดดเผาหลายวันหลายเดือนหลายปีกลายเป็นสาระละเอียดแทบจะมองไม่เห็นแม้กระนั้นก็ยังถูกฝนลมแดดเผาหลายวันหลายเดือนหลายปีกลายเป็นพลังงานระเหยหายไป

เนี่ยกลายเป็นอนัตตาภายนอกที่เราเห็นนั้นเนี่ยเป็นธรรมชาติธรรมดาเนี่ยเป็นอนัตตาภายนอก

แล้วก็อุปนิโยโกเอามาสูตัวเราเนี่ยตัวเราก่อนนิจจจากท้องแม่มาแล้วเป็นเด็กเป็นเล็กเป็นหนุ่มเป็นสาวเป็นผู้ใหญ่ทำยสุตก็แก่เจ็บตายไปเนี่ยนี้เป็นอนัตตาภายในที่เขามองเห็นภายในกายก็คือร่างกายตั้งแต่ในท้องเลยจะได้เห็นความอนิจจังตั้งแต่ในท้องจากกาละน้ำมันหยดเดียวเนี่ยกลายเป็นเป็ดขึ้นเนื้อเป็นปัญจะสาขาแล้วก็ทีละส่วนส่วนมันก็พัฒนามาเป็นแขนขาเป็นศรีษะแล้วก็ปตาเป็นหูเนี่ย มันพัฒนามาเรื่อยเนี่ย

หมายถึงว่าเนี่ยต้องรู้ว่าภายในกาย

กายที่มีกายอยู่เนี่ยเราต้องรู้ความเป็นไปของภายในกายคือภายในท้องแม่เนี่ยแหละ

แล้วเราก็พิจารณาว่ามันอนิจจังจริงเป็นทุกข์จริงตอนคลอดแม่ก็เจ็บปวด

เด็กที่คลอดออกมากรือร้องให้แสดงถึงความทุกข์แล้วเราก็จะเห็นอ้อ!

เนี่ยอนิจจังจากท้องแม่เนี่ยไม่เที่ยงจากท้องแม่แล้วก็ปทุกขินยามออกมาอีก

เวลาตายก็ยังอนัตตาไปอีกแล้วเราก็ใช้เหตุผลแบบเนี่ย

รู้เข้าใจทั้งอนัตตาทายนอกอนัตตาทายในที่พิสูจน์ได้ด้วยตัวของตัวเองเป็นปัจจัยตั้งเนียเขาเรียกพิ
สุจน์อนัตตา

เมื่อเรารู้แล้วยังมรรคผลยังไม่เกิดเราต้องทำความรู้คือทำความเพียรทางใจของเราไม่ให้ยึดติดอนัตตาทาย
นอกอนัตตาทายในเนีย

ถึงเราจะยึดติดก็ตามไม่ยึดติดก็ตามมันคงเป็นอนิจจังอย่างธรรมชาติเป็นทุกข์โดยธรรมชาติเป็นอนัตตาธรรม
ชาติแต่เมื่อเรารู้แล้วเข้าใจแล้วไม่ยึดติดทั้งภายในภายนอกนี้แหละให้จิตเราว่างจากอนิจจังภายนอกอนิจ
จังภายในให้พ้นจากทุกข์ภายนอกให้พ้นจากทุกข์ภายในแล้วก็ให้พ้นจากอนัตตาทายนอกอนัตตาทายในทำ
ใจของเราให้ว่างบริสุทธิ์อย่างเนีย ด้วยเหตุผลอย่างเนียจึงเรียกว่าปัญญาวิมุตติ

เมื่อจิตที่เราเพียรทำมาคือปฏิบัติมาเขาเรียกวิริยะความเพียร

เพียรที่ประพฤติปฏิบัติมาทุกวันให้เห็นให้ทำความเข้าใจกับอนิจจัง ทุกข์ อนัตตาทายนอกอนิจจัง ทุกข์
อนัตตาทายในเนียเพียรรู้ซำแล้วซำอีกด้วยใจของเราที่ต้องการพ้นทุกข์

แล้วก็มีขันตอดกลั่นอดทนปฏิบัติสม่ำเสมอไม่เกียจคร้านด้วยความจริงใจคือสัจจะมีความจริงใจที่จะปฏิบัติ
แล้วก็มีอธิษฐานปรารถนาที่จะให้พ้นทุกข์ในชาตินี้ แล้วก็เมตตารักใคร่ที่จะพ้นทุกข์ด้วย

แล้วก็ทำสุดเมื่อจิตของเราไม่มีอะไรยึดติดแล้วสงบเป็นปกติเขาเรียกเป็นปกติจิต

แล้วเราก้ถึงอุเบกขาวางเฉยในทุกสรรพสิ่งทั้งภายในวางเฉยในอนิจจัง ทุกข์ อนัตตาทายนอก

วางเฉยในอนิจจัง ทุกข์ อนัตตาทายในเนียหลุดพ้นด้วยอำนาจแห่งใจเขาเรียกเจโตวิมุตติเป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้นเราก็ต้องเพียรพยายามเอาจริงเอาจังย็น เดิน นั่ง

นอนเมื่อมีภาระก็ทำตามหน้าที่เหมือนข้อวัตรปฏิบัติประจำวันของทุกคนเหมือนต้องกินต้องถ่ายต้องทำมา
หากินอะไรต้องเลี้ยงตัวเองเลี้ยงครอบครัวเหมือนเป็นกิจวัตรหรือเป็นหน้าที่ที่ต้องทำ

แต่เราขณะที่ทำนั้นเรารู้ความเป็นจริงว่ามันก็อนิจจังไปทุกวัน เป็นทุกข์ทุกวัน เป็นอนัตตาทุกวัน

งานภายในหรืองานภายนอกเนียเหมือนกันเลยอนิจจังเหมือนกันเป็นอย่างนี้

อนิจจังภายนอกเราก้เห็นด้วยตาก็รู้หมายถึงได้ยินด้วยหูได้ยินได้ทราบได้รู้รสพวกเนียที่เรียกว่าเป็นวัตถุธาตุ
หรือรูปธรรมที่เราอยู่ในเหตุผลสิ่งเหล่านี้แล้วเป็นปัญญาที่เราไม่ยึดติดได้ในสิ่งเหล่านี้เนียเป็นปัญญาวิมุตติคือรู้

ได้ด้วยเหตุผลอันชอบธรรมคำว่าเหตุผลอันชอบธรรมรู้ได้เป็นจริงเข้าใจได้เป็นปัจจัยตั้งด้วยปัญญาของตัวเอง
แล้วก็ไปเคยอยู่เสมอเพียรหรือวิริยะ ด้วยขันตอดกลั่นอดทนด้วยสัจจะความจริงใจ

ด้วยอธิษฐานปรารถนาใคร่ที่จะพ้นทุกข์ในชาตินี้

เมตตารักใคร่ที่จะพ้นทุกข์ในชาตินี้อุเบกขาวางเฉยทั้งหมดเลยทั้งรูปธรรมนามธรรม

จึงจะวิมุตติหลุดพ้นทั้งผานทั้งญาณต้องว่า การเพ่งเป็นปัญญานั้นแหละ เพ่งรูปก็เป็นผาน

รู้รูปก็เป็นผาน

เนียเห็นมัยทั้งวิภัสสนาในผานในญาณก็อันเดียวกันเลยถ้าเรารู้เราเข้าใจสามารถที่จะบอกเลยว่านี่เป็นปัญ
ญาวิมุตตินี้เป็นเจโตวิมุตตินี้เป็นรูปธรรมนี้เป็นนามธรรม

แล้วเราก้มีความจริงใจที่จะปฏิบัติมีความเพียรที่จะปฏิบัติมีขันตอดทนที่จะปฏิบัติ

เมื่อเรามีความจริงใจที่จะปฏิบัติมีความปรารถนาที่จะพ้นทุกข์ในชาตินี้ เมตตารักใคร่ที่จะพ้นทุกข์ในชาตินี้

อุเบกขาในสรรพสิ่งทั้งหมดเลย

เนี่ยทำจิตใจให้เข้าถึงความว่างคือว่างอย่างบริสุทธิ์แล้วเราก็จะรู้ได้เป็นปัจเจกตั้งว่าความทุกข์ได้หมดไปแล้ว
ชาติภพภพที่อยู่ที่เราอาศัยเราไม่ยึดติดแล้วเนี่ยเห็นมัยชาติคือความเกิด ความแก่ ความเจ็บ
ความตายไม่มีอีกต่อไปแล้ว เนี่ยเขาเรียกภพสิ้นแล้วชาติสิ้นแล้ว

เนี่ยเป็นแบบนี้เรียกว่าพยากรณ์ตัวเองได้เลยถ้าเรามีความเข้าใจอย่างนี้ ไม่ต้องไปถามใคร
ถามคนที่ไม่รู้เรื่องก็เรื่องมากอีกไม่เคลียร์อีกเดี๋ยวจะไปทะเลาะทุ่มเถียงแทนที่เราจะได้ปัญญาวิมุตติ
แต่ถ้าเรามีปัญญาวิมุตติแล้วถึงเขาจะพูดผิดพูดอีกก็ไม่ไปใส่ใจเพราะเราเข้าใจในเหตุแล้ว

ถึงใครจะโน้มน้าวจิตใจไปอย่างไรมันก็ไม่เชื่อเพราะเป็นเหตุผลตามธรรมชาติ

เป็นปัญญาวิมุตติตามธรรมชาติหรือเป็นเจโตวิมุตติ

จิตมันว่างแล้วทั้งดีทั้งชั่วก็ไม่ใส่ใจทั้งความดีความชั่วแล้วๆเราจะเห็นบุคคลเหล่านั้นเหมือนกับไม่มีตัวตนเลย
แล้วเหมือนกับไม่อยู่ในสายตาของเราเลยเพราะเรารู้แล้วว่าอนัตตาความว่าง ทั้งวัตถุและนามธรรม
จิตของเราจะพ้นไปวิมุตติไปด้วยใจของเราเองเนี่ย

ใครจะมาโฆษณาชวนเชื่อชักจูงมาแนะนำจะมาสั่งสอนยังงัยไม่สามารถโน้มน้าวใจของเราไม่ได้เพราะอะไร
เพราะจิตเราว่างแล้วมันไม่ยอมรับ จิตไม่ยอมรับในอารมณ์เหล่านี้ แล้วเราก็จะมีความเข้าใจอีก!

ปัญญาวิมุตติเป็นอย่างนี้ เจโตวิมุตติหลุดพ้นด้วยอำนาจแห่งใจเป็นอย่างนี้

เนี่ยถ้าเราไม่รู้เราก็ไม่สามารถแยกออกหรือเราก็ไม่สามารถเข้าใจได้ทั้งปัญญาวิมุตติและเจโตวิมุตติก็อยู่ด้วย
กันนะอยู่ในร่างเราคนเดียวกันเนี่ย

เรามีทั้งปัญญามีทั้งญาณความรู้แล้วมันจะได้เข้าใจที่ผู้รู้ทั้งหลายว่าหลุดพ้นทั้งปัญญาวิมุตติและเจโตวิมุตติ
เนี่ยหลุดพ้นอย่างนี้ ไม่ใช่เหมม! ปัญญาวิมุตติเนี่ยเป็นสุขขวิปัสสโก ถ้าเจโตวิมุตติต้องเป็นตวิชโช

นพภิญญโณ

จตุปฏิสัมภิตปัตโตอะไรเนี่ยๆมีทุกระดับทั้งปัญญาวิมุตติและเจโตวิมุตติพวกนั้นยังไปยึดติดว่าข้าคงได้สุข
ขวิปัสสโกแล้วปัญญาวิมุตติแล้ว แท้จริงยังไม่ถึงหรอกเพราะจิตใจยังไม่บริสุทธิ์

ถ้ารู้จริงเห็นแจ้งมันก็เริ่มเข้าขั้นดวงตาเห็นธรรมคือพระโสดาบันน่ะเท่านั้นเอง

เนี่ยเข้าใจผิดกันมากมายเลยที่ครูบาอาจารย์ทั่วโลกยุคนี้สมัยนี้ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันเนี่ย

เว้นไว้แต่ผู้รู้จริงๆเนี่ยรู้ตอนตายเนี่ยจะตายแล้วเนี่ยจึงจะได้รู้

จิตที่เคยปฏิบัติมาแล้วที่นี้ไม่ยึดติดแล้วตอนนี้เขาเรียกตกกระไดพลอยโจรแล้ว

เพราะมันปฏิบัติมาถึงคราวจะตายจริงๆต้องทิ้งสังขารร่างกายตัวเอง

ไม่กล่าวไปโยถึงสรรพสิ่งภายนอกต้องว่าอย่างนี้นั่นแหละตายแล้วก็ไม่สามารถมาบอกใครได้

ไม่สามารถมาบอกลูกศิษย์ลูกหาว่าเนี่ยเป็นอย่างนี้อย่างนั้นไม่มีผู้สามารถที่จะคุยกันรู้เรื่องต้องว่าอย่างนี้เพราะ
จิตมันต่างระดับกันไม่สามารถรับได้ เพราะฉะนั้นเราต้องใคร่ครวญพิจารณาเนี่ยเรื่องปัญญาวิมุตติ

เจโตวิมุตติ พระอาจารย์ก็ต้องสอนเอาไว้เขียนเอาไว้เนี่ยอยู่ในเล่ม๖

เนี่ยเขียนเอาไว้เดี๋ยวโยมก็รู้เขียนเอาไว้สั้นๆไม่ได้อธิบายอย่างนี้

พวกโยมก็ถือว่ามิบุญเนี่ยได้ฟังพิศดารหน่อยคือได้ฟังเหตุฟังผลมากหน่อย

แต่อาตมาจะไม่เขียนมากหรอกเพราะยุคนี้สมัยนี้คนมันสมาธิสั้นมันตั้งใจกันไม่นาน(หัวเราะ) เดี่ยวเปลี่ยนแล้ว เพราะฉะนั้นอาตมาจึงว่าเอ๊ะ! โยมจะมาว่าทำไมเพราะอาจารย์เขียนสั้นได้! ยุคนี้สมัยนี้คนสมาธิสั้นไม่สามารถที่จะตั้งใจได้นาน

แล้วมันก็เบื่อหน่ายเร็วแต่ถ้ามันรู้ก็รู้อย่างรวดเร็วเข้าใจอย่างรวดเร็ว ก็เบื่อหน่ายอย่างรวดเร็วเหมือนกัน แต่ถ้าเราเขียนไว้สั้นแต่เหตุผลครบถ้วนมันก็รู้อย่างเข้าใจเร็วเป็นอย่างนี้

ต้องทันสมัยเป็นโอกาสไม่ประกอบด้วยกาลเลย

ศาสนธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ทันสมัยตลอดนั้นแน่ะ

เป็นอมตธรรมอีกเนี่ยคิดดูซิสองพันกว่าปีแล้วพระอาจารย์ยังมาตามรู้

แต่ถ้าพระอาจารย์ไม่มีความเพียรไม่มีความขยันเนี่ยพวกโยมไม่ได้รู้แน่นอน

เนี่ยอาตมาจึงเขียนว่าเป็นมรดกของผู้มีความเพียรเนี่ยเล่ม๖ กำลังเขียนอยู่เนี่ย

ที่นี้ที่นั้นเหมือนกับแสดงเหตุผลมาทั่วแล้วที่นี้พอถึงเล่ม๖ถึงเล่ม๗นี่มันก็จะสั้นลงสั้นลงจนจะถึงสูงสุดแล้ว

ถ้าใครเพียรประพฤติปฏิบัติเอาจริงเอาเป็นเอาตายนี่อ่านตั้งแต่เล่ม๑จนถึงเล่ม๖ได้นี้ก็สุดยอดแล้ว

เป็นครูเป็นอาจารย์สอนเขาได้แล้วเป็นระดับดีออกเตอร์ครุพุทธศาสตร์บัณฑิตแล้วต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)ทำ

วิทยานิพนธ์ พุทธศาสตร์บัณฑิต ใ้อ้ที่เขาทำๆกันก็ยังไม่ถึงหรอกใ้อ้พวกนั้นนะ

เนี่ยตัวจริงพระอาจารย์สอนให้พวกโยมเป็นครุศาสตร์บัณฑิตคือครูแปลว่าหนักๆมากและมีความเข้าใจจริง

ใครปฏิบัติตามและทำตามมีผลมีแน่นอน

อันนี้เนี่ยเป็นสิ่งที่อัครรรยที่ยุคนี้สมัยนี้ที่หาคนที่มีความจริงใจในการที่จะประพฤติปฏิบัติตามพระพุทธโสภา

ทให้ถูกต้องตามครองธรรมที่ชอบเนี่ยหายากมากรู้แล้วก็บางคนเฉพาะตนก็รู้แล้วก็ไม่อยากจะอยู่กับศรัทธาญา

ติโยมมาอยู่ป่าอยู่เขาตายก็ทิ้งนั้นนะเพราะไม่อยากมีทุกข์กับใครๆ

ตัวเองพ้นทุกข์แล้วก็อยู่ด้วยเขาเรียกสันติวิหารธรรม อยู่อย่างสงบอยู่ด้วยธรรมนั้นแน่ะ

ส่วนมากพวกพรหมเทพเทวดานั้นแหละจะอุปการะท่าน เหมือนท่านพระอัญญาโกณฑัญญะ

เมื่อได้บรรลุปะระอรหันต์เจ้าแล้วก็ไปอยู่ป่าหิมพานต์เลยมีช้างมีอะไรพรหมเทพเทวดานั้นแหละมาอุปถัมภ์ อุปฐาก

ไม่มีมนุษย์คนไหนที่จะได้ไปทำบุญกับท่านหรอกต้องว่าอย่างนี้เนี่ยเพราะฉะนั้นเราก็ต้องถือว่ายังมีบุญอยู่

เนี่ยอาตมายังมาเขียนมาแนะนำมาสั่งสอน

ถ้าคนไหนที่อาตมาไม่แนะนำสั่งสอนแล้วคนนั้นโดนฆ่าทิ้งแล้วว่างแล้วพระอาจารย์ไม่สนใจว่างเฉย

ถ้ายังดูยงว่าอะไรเนี่ยถึงว่าอย่างนั้นอย่างนี้ไปเนี่ยใจจริงไม่ได้มีความโกรธหรือเพราะต้องการให้มันรู้มันเข้าใจ

ใจต้องข่มมันด้วยทั้งปโลบทั้งชูเพราะฉะนั้นถ้ามีความจริงใจคือรักที่จะพ้นทุกข์จริงมันต้องมีความเข้มแข็งอดทนทนทานหาญกล้าที่จะสู้ความจริงยอมรับความจริง

แล้วมันก็จะได้พ้นทุกข์ตามที่อาตมาสอนต้องว่าอย่างนี้

อันเนี่ยเป็นความอัครรรยของพระพุทธเจ้าที่พระองค์แสดงไว้

เป็นของลี้ลับซับซ้อนแต่เมื่ออาตมาสอนโยมแล้วเนี่ยไม่ใช่ของลี้ลับซับซ้อนอะไรเลยแล้วง่ายด้วย

นี่เราต้องมาใช้เหตุผลในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาเนี่ยเมื่อเข้าใจเหตุผลแล้วจิตเราไม่ยึดติดในวัตถุปรภรรมาทั้งหมดเลยเนี่ยทั้งภายในภายนอกเลยเนี่ยเป็นปัญญาวิมุตติ

ส่วนเจโตวิมุตติคือวิริยะเพียรทางใจเนี่ยขันตอดกัณฑ์อดทนทางใจ

รู้แล้วเห็นแล้วเข้าใจแล้วก็พยายามหลบหลีกเลี่ยงด้วยขันตอดทนเพราะไปไหนมันต้องเจอทั้งนั้นแหละไม่รอดเพราะฉะนั้นต้องมีขันตอดทนใจ ต้องมีสัจจะความจริงใจ

ต้องมีอธิษฐานปรารถนาอย่างเข้มงวดกวดขันเข้มขันต้องว่าอย่างนี้ปรารถนาเพื่อความพ้นทุกข์ในชาตินี้เมตตารักใคร่ที่จะพ้นทุกข์ในชาตินี้เนี่ยอุเบกขาวางเฉยทั้งภายในภายนอก

ใครจะกลั่นแกล้งรังแกก็ได้ไม่เกียจหรือกลัวอะไร

ถ้าโยมไปเจอคนอย่างนั้นละก็ให้กลัวให้มากๆหน่อย(หัวเราะ)มีทั้งคุณทั้งโทษต้องว่าอย่างนี้

ไปหลบหลู่ดูหมิ่นไปปราคาสาแล้วตกรอกอย่างเดียวท่านไม่สนใจและไม่ใยดีแม้กระทั่งสังขารและชีวิตของท่านเองต้องว่าอย่างนี้ เราไปทำให้ท่านเป็นทุกข์วุ่นวาย

กลั่นแกล้งรังแกอะไรพวกนี้เนี่ยโทษเกิดต้องไปใช้เวรใช้กรรมหนักหนาสาหัส

แล้วเราก็จะได้มีสติปัญญาเนี่ยพระอาจารย์ต้องเตือนลูกศิษย์ลูกหาไว้ก่อนว่าเออ!

เป็นลักษณะแบบนี้ของปัญญาวิมุตติของเจโตวิมุตติ

แล้วก็ไม่ใช่จะรู้ได้เข้าใจได้ถ้าไม่มีความเพียรเข้มขันหรือไม่มีเหตุผลเข้มขันยื่น เดิน นั่ง

นอนต้องพิจารณาแล้วพิจารณาอีก คำว่าพิจารณาก็คือทำความเข้าใจใช้เหตุผลทำความเข้าใจ

แล้วมันจึงจะแตกฉานออกมาว่าเออ! เรื่องนี้เป็นแบบนี้เรื่องนี้เป็นอย่างนี้แล้วจัดเป็นหมวดเป็นหมู่ได้

ที่เรียกว่าจัดความคิดหรือระเบียบความคิดนั้นเนี่ยตัวจริงต้องเป็นแบบนี้

สามารถจัดระเบียบความคิดได้คิดเป็นเรื่องเป็นราว เหมือนส่วนนั้นส่วนนี้อะไรต่อมิอะไรเนี่ย

แล้วก็มีความละเอียดรอบครอบของแต่ละองค์แต่ละท่านด้วย

จึงมีทั้งปัญญาวิมุตติบ้างทั้งเจโตวิมุตติบ้างเอตทัตตะทางนั้นทางนี้บ้างอะไรต่อมิอะไรเนี่ยเราจะได้ไม่ดั่งเลส

งสัยเลยขึ้นอยู่กับความขยันหมั่นเพียรของเราหรือความอดกัณฑ์ความอดทนหรือความจริงใจหรือความปรารถนาหรือความรักใคร่ที่จะพ้นทุกข์เนี่ยต้องเข้มงวดกวดขันตัวเองไม่ต้องรอครูบาอาจารย์สั่งต้องว่าอย่างนี้

ครูบาอาจารย์สั่งท่านก็ส่งไปตามหน้าที่ของท่านนั่นแหละแต่จิตของเราที่เมื่อรู้หน้าที่แล้วก็ไม่ต้องมา

สั่ง ทำตามหน้าที่ได้ทุกวันทุกวัน แล้วก็เรียบร้อยดีงามไม่มีปฏิฆะทางใจ ทำได้สม่ำเสมอแล้วดีด้วย

ถึงเขาจะกลั่นแกล้งรังแกขนาดไหนก็อดทนทำได้

เพราะทำให้แก่ตัวเองคิดว่าเราทำให้แก่ตัวเองไม่ได้ทำให้แก่ใคร

เราทำเพื่อไม่ให้ทำอีกแต่พวกนี้ไม่ทำแล้วก็ต้องทำมากกว่าเราอีกต้องว่าอย่างนี้เพราะเขาจะต้องเวียนว่ายตายเกิดนับภพนับชาติไม่ถ้วน

แต่ชาตินี้เราคิดว่าเราบ้ายบายเราต้องคิดอย่างนั้นเราทำเพื่อไม่ต้องทำอีกสมกับที่พระองค์ว่าวิริเยน

ทุกขมจเจติเนี่ยล่วงทุกข์ด้วยความเพียรเนี่ยคือต้องมีความขยันในการใช้เหตุผลต้องขยันให้จิตว่าง

สองอย่างนี้ต้องจำไว้เป็นคู่เลยคือใช้เหตุผลให้มาก

ที่อาตมาเคยสอนแล้วบอกแล้วเนี่ยจงเชื่อเหตุผลอย่าเชื่อเหตุการณ์เพราะเหตุการณ์มันสร้างภาพแล้วเราก็

ที่อาตมาเคยสอนแล้วบอกแล้วเนี่ยจงเชื่อเหตุผลอย่าเชื่อเหตุการณ์เพราะเหตุการณ์มันสร้างภาพแล้วเราก็

ที่อาตมาเคยสอนแล้วบอกแล้วเนี่ยจงเชื่อเหตุผลอย่าเชื่อเหตุการณ์เพราะเหตุการณ์มันสร้างภาพแล้วเราก็

มองด้วยใจเป็นกลางหมดเลยเพราะสิ่งที่เราเห็นทั้งหมดไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเลยแล้วเราจะไปทุกข์ไปยากไปลำบากใจกับสิ่งที่เราไปเห็นได้ยังงัยเพราะไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา

พอเราไปยึดติดเข้าแล้วเป็นทุกข์เป็นกังวลเข้าแล้วนั้นนะเป็นความลำบากใจของเราเองต้องว่าอย่างนี้เมื่อทำจิตของเราให้ว่างได้แล้ว

เราก็จะรู้ว่าเราไม่อยากเบียดเบียนใครเลยแม้กระทั่งตัวเองก็ไม่คิดเบียดเบียนผู้อื่นสัตว์อื่น

ไม่มีจิตเจตนาที่จะสร้างกรรมทำชั่วทำผิดให้กับใคร

เนี่ยจึงเรียกว่าเป็นศีลเป็นปกติละเว้นเป็นปกติต้องเป็นแบบนี้

เมื่อเราเข้าใจแล้วเราก็จะได้เป็นผู้มีปัญญาไม่มีทุกข์และไม่มีโทษในตัวเองไม่ได้ไปทำทุกข์ทำโทษให้แก่ใครแต่ใครเขามีเขาทำแล้วก็ เป็นกรรมของเขาเพราะเขาไม่บริสุทธิ์ใจไม่มีใจทำดีให้แก่ตัวเองแล้วก็ทำกรรมให้แก่ตัวเองด้วยต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเข้าใจแล้วเราก็จะมีความขยันหมั่นเพียร

มีขันตอดกลั่นอดทน มีสัจจะมีความจริงใจที่จะทำดีใช้หนี้ความดี

คำว่าอาตมาใช้คำว่าทำความดีใช้หนี้ความดีเนี่ย

เพื่อจะได้ไม่มีมานะทิฏฐิจะได้ไม่หลงว่าขณะที่เราทำอยู่เนี่ยเป็นการทำดีใช้หนี้ความดีนะไม่ใช่วิเศษวิโสเหนือคนอื่นอย่างนั้นอย่างนี้เนี่ยเป็นการเตือนตัวเองเตือนทุกคนว่าที่เราทำอยู่เนี่ยเป็นการทำความดีใช้หนี้ความดีเพราะเราเคยฆ่าความดีขโมยความดีประพฤติดีความดีหลอกลวงความดีหลงความดีของผู้อื่นมาเป็นของเราเนี่ยทำให้เขาน้อยเนื้อต่ำใจเสียอกเสียใจฆ่าตัวตายกินยาตายโดดน้ำตายหรือไปทำร้ายรังแกไปฆ่าเขาไว้ไปขโมยของเขาไว้ไปประพฤติดีบุตรภรรยาสามีเขาไว้หรือไปหลอกลวงต้มตุ๋นเขาไว้หรือไปกินเหล้าไปทำให้การงานเขาเสียหายไว้ฉะนั้นเราจะได้ว่าเนี่ยที่พระอาจารย์บอกเนี่ยเป็นการทำความดีใช้หนี้ความดี คนที่ทำดีแล้วไม่ได้ดีเป็นเพราะต้องทำความดีใช้หนี้ความดีเป็นอย่างนี้

แล้วเราก็จะมีขันตอดกลั่นอดทนทำต่อไปพวกกินยาตายฆ่าตัวตายโดดน้ำตายไม่มีปัญญาไม่ได้ใช้เหตุผลมันจนแต่มันจนตรอกคิดไม่ออกบอกใครก็อับอายขายหน้า

นั้นนะเหมือนกับไปทำให้เขาจนตรอกจนแต่้มหรือทำให้เขาหมดหนทาง

ไม่เปิดโอกาสให้เขาได้มีโอกาสทำความดีใช้หนี้ความดี การให้โอกาสคนอื่นก็เป็นการให้โอกาสตัวเอง

การให้โอกาสคนอื่นก็เป็นการให้โอกาสตัวเอง จำไว้ให้ดี เนี่ยอาตมาพิจารณามาดีแล้วต้องว่าอย่างนี้

สอนมาเยอะแยะ ก่อนเนี่ยมีลูกศิษย์บอก

ก่อนเนี่ยผมตั้งใจเอาอกเอาใจเจ้านายอย่างดีเจ้านายก็ยังคงกลั่นแกล้งรังแกผมอีกเนี่ย

อาตมาได้ยินแล้วอาตมาก็หัวเราะทำไมจึงหัวเราะ เนี่ยเป็นลีลาเก่าของโยมที่โยมไปกลั่นแกล้งเขาไว้

เนี่ยทีนี้มันกลับมาหาโยมแล้วทีนี้ ถ้าโยมยังอดกลั่นอดทนไม่ได้

โยมไปต่อล้อต่อเถียงโยมก็จะไปสร้างสะพานแค่นี้โยมทนไม่ได้โยมไปต่อล้อต่อเถียงเขาเนี่ยโยมจะไปสร้าง

สะพานไปเชื่อมเจ้ากรรมในอดีตมาแห่งมาถล่มทะลายโยมอีกแค่นี้ทนไม่ได้ต่อไปมันยิ่งหนักหนาสาหัสอีก

เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้แค่นี้อดทนได้แล้วเราก็จ่ายอมอดกลั่นอดทนต่อไปเป็นการใช้กรรมใช้วิบากกรรม

มันจะได้หมดไปจากใจสำหรับบุคคลนั้นหรือในสิ่งนั้น

แล้วเราก็ไม่เรื่องมากใช้ปัญญาใช้เหตุผลอย่างนี้เนี่ยเขาเรียกรักษาศีลตัวรอดเป็นยอดดีเนี่ยตรงเนี่ย

เพราะฉะนั้นถ้าโยมจะรักษาตัวรอดโยมก็ต้องทำใจตามที่อาตมาแนะนำนี้
 เพราะยากอาตมาจึงบอกว่าถ้าอาตมาสอนใครไม่ได้โลกนี้ไม่ต้องไปหาใครแล้วไอ้พวกนี้มันต้องไปใช้เวรใช้กรรมไปทรมานทรมานแล้วไอ้พวกนี้
 ขนาดอาตมานี้ตั้งใจเจตนาบริสุทธิ์สังเคราะห์ให้เขาพันทุกข์เขายังไม่ยอมรับแล้วยังมาลบหลู่ดูหมิ่นกลั่นแกล้งสารพัดเนี่ยไอ้พวกเนี่ยตกนรกหมกไหม้หมด
 เพราะฉะนั้นอาตมาเฉยๆอาตมาารู้แล้วไม่ต่อล้อต่อเถียงที่พูดอยู่เสมอพวกสัตว์นรกทั้งหลายเข้าไม่อยากจะละกะกับพวกเชิงหรือกและเดี๋ยวเชิงตายแล้วก็ไปเจอเองเข้าไม่ได้คิดที่จะไปเสียเวลาที่จะไปรอพวกเชิงอีก
 เป็นโจทย์ไปทั่วว่าไอ้นี้รังแกผมอย่างนั้นอย่างนี้อะไรเนี่ยเสียเวลาเปล่าผ่านเลยไม่ต้องไปสำนักท่านทำพระยายมราชต้องว่าอย่างนี้
 เพราะฉะนั้นเนี่ยปัญญาต้องวิมุตติหลุดพ้นด้วยเหตุผลอันชอบธรรมแล้วก็อย่างซื่ออย่างตรง
 ให้ฉลาดอย่างซื่ออย่างตรง
 ถึงเอาเปรียบเขาได้เราก็ไม่ควรทำถึงคราวเราถูกเอาเปรียบบ้างเราจะมานั่งเสียอกเสียใจว่าเราเนี่ยไม่ควรเลยที่จะไปทำผิดไปกลั่นแกล้งเขาไว้ไปเอาเปรียบเขาไว้ไปเอาของเขามาเป็นของตัวเองทำให้เขาเป็นทุกข์เป็นยากลำบากลำบากอะไรเนี่ยทำให้เขาเนี่ยหมดเนื้อหมดตัวหรืออะไรพวกเนี่ยเป็นกรรมเป็นวิบาก
 ฉะนั้นเมื่อเรารู้แล้วเราก็กดกลั้นอดทนไป เป็นการใช้กรรมวิบากกรรมในอดีตที่เราสร้างเราทำไว้เอง
 ถึงชาตินี้เราไม่รู้แต่เราก็นึกว่ามันเป็นธรรมชาติธรรมดาเหมือนกับว่าเรียกประวัติศาสตร์ชำระหนี้กรรมนั้นหรือดาบนั้นคืนสนองต้องว่าอย่างนี้เนี่ยทุกคนต้องไปเจอด้วยตัวของตัวเองไม่มีใครทำให้
 เพราะเราทำให้แก่ตัวของเราเองมาตลอดคิดว่าตัวเองฉลาดมาตลอดไปเอาัดเอาเปรียบเขามาเนี่ย
 เมื่อเรารู้เข้าใจในเหตุผลแล้วเราก็กว้างเฉยพยายามที่จะใช้เหตุผลเนี่ยเขาเอาสิ่งของอะไรในวัตถุทานก็แสดงว่าทำลายข้าวของเราเนี่ยหมายถึงว่าเราคงไปเอาของเขาหรือไปทำลายของเขามาแล้วเราก็กว้างใจเป็นกลางวางเฉยอดกลั้นอดทนได้วิริยะเพียร เขาทำได้เราก็กทำตามไปเพียรให้มากกว่านั้นอีก
 เดียวมันก็หมดกำลังเรี่ยวแรงเพราะถือว่ากรรมเก่าเราได้ใช้ไปแล้ว
 มันมาทำอีกเป็นกรรมใหม่เดี๋ยวมันก็โดนเวรโดนกรรมหรือผิดกฎหมายบ้านเมืองเอาเข้าคุกเข้าตาราง
 เพราะฉะนั้นไม่ต้องไปเสียตายข้าวของนอกตัวมันของต้องทิ้งแล้วไม่ต้องไปเสียตาย
 ใครจะขโมยขใจอะไรก็ช่างหัวมัน กุมีปัญญาทำใหม่ได้(หัวเราะ)สร้างใหม่ได้ แล้วก็ให้ดีกว่าเก่าอีก
 แล้วก็ระมัดระวังกว่าเก่าอีกไม่ให้ขโมยได้นั้นแหละเราก็ต้องใช้ปัญญาคือเหตุผลแบบนี้จึงจะรักษาตัวรอดเป็นยอดดีเนี่ย
 เหมือนผ้าขี้ริ้วห่อทองต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)มันน้อยสั้นโศษเหมือนกับถึงเรามีแต่เราก็ทำเหมือนไม่มีเราเป็น
 ผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดเราก็ทำเป็นเหมือนคนโง่คนเขลาขมให้เขาเอาัดเอาเปรียบมาตลอดทั้งที่เรา
 ทุกอย่างเข้าใจทุกอย่างแต่ก็ต้องยอมเพราะเรามีเหตุผลที่ต้องเนี่ยแสดงว่าเรามีปัญญาเขาก็ทำได้แค่นั้น
 อดเดี๋ยวก็ตายโหงตายท่าหมดเวรกับอาตมาไปแล้วก็ต้องไปใช้เวรใช้กรรมข้างหน้าต้องว่าอย่างนี้
 เนี่ยเราก็อยู่ของเราแคล้วคลาดปลอดภัยมาไม่จั้งคงไม่มีหน้ามาให้โยมเจอเห็นหน้าเห็นตามาสอนโยมได้
 เนี่ยอาตมาเอาประสบการณ์จริงที่อาตมาประสบมาที่ใช้อุบายปัญญามาอย่างไรอย่างไรใช้คุ้มครองรักษาใน

จอย่างไรเนี่ยเอามาเทศน์มาสอนพวกโยมเนี่ยเป็นปัจเจกตั้งเนี่ยความรู้อยู่ที่ใจเรา เพราะเราทำมาเองปฏิบัติมาเองเรามีความเข้าใจในธรรมเองไม่ต้องไปความรู้ที่อยู่ในตำราไม่ต้องไปเรียนรู้อา กคนนั้นคนนี้ กว่าเขาจะสอนจะบอกเนี่ยยากมากเลยต้องมีค่าคงค่าครุมีค่านั้นค่านี่เบียดไปขายทาง พระพุทธเจ้าสอนให้ฯพริทคือ สพ พทาน์ ฌม มทาน์ ชินาติให้ธรรมเป็นทานชนะการให้ทั้งปวงเนี่ยให้แบบนี้ ให้เขามีความสุขสงบสุขสันติสุข ให้เขาบรรลุมรรคผลนิพพานเนี่ยสุดยอด สุดยอดของการให้เพราะใครๆให้ไม่ได้มีเงินร้อยล้านแสนล้านโกฏิล้านก็ยังไม่ได้ให้มรรคผลนิพพานเขาไ ม่ได้เพราะอะไรเพราะก็ให้ได้แค่วัตถุธาตุแต่การวิมุตติหลุดพ้นเนี่ยไปนิพพานต้องเป็นนามธรรมหรือไปด้วย จิตใจที่ได้ชำระสะสางมาดีแล้วต้องว่าอย่างนี้

ได้ชำระใจให้บริสุทธิ์ใจได้มาดีแล้วถูกชักถูกฟอกคือได้กระทบกระทั่งกับอารมณ์ทั้งหลายมาจนมันแข็งมัน แก่งออกมันจนมันเป็นขันธ์ อธิวาสนะคุณได้นั้นแหละมันต้องผ่านแบบเนี่ย

แล้วมันยังมีจิตใจเข้มแข็งที่หลังเราทนได้จนมีภูมิคุ้มกันแล้วมาเจอเขากลับแก้งเล็กๆน้อยๆไอนี้ชี้ผงไม้ไ ด้อยู่ในสายตาเราเลยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)เพราะอะไรเพราะเรามีภูมิคุ้มกันสูงต้องว่าอย่างนี้

อยู่แบบอดๆยากๆไม่มีกินตายก็ตายป่วยไข้มีหยูกยากก็ตายทิ้งไปซะถ้าเรามีเวรมีกรรมทำยังงัยมันก็ยังไม่ต าย(หัวเราะ)พระพุทธเจ้ายังตรัสไว้ในพระไตรปิฎกถึงคนที่มีบุญได้บรรลุมรรคผลถึงคนที่มีบุญเนี่ยสมมุติว่าเข าผูกหินไว้หนักเป็นตันเลยมันห้อยอยู่

ที่นี้มันขาดไอ้เชือกหรือสลิงมันมีสามเกลียวเนี่ยตราบไต่ที่ยังไม่ได้บรรลุมรรคผลเนี่ยมันขาดไปสองเกลียวแ ล้วแต่อีกเกลียวยังไม่ขาด ถ้าบรรลุเป็นพระอรหันต์เมื่อไหร่อีกเกลียวมันจึงจะขาดให้รู้เอาไว้

ที่เนี่ยธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรมเป็นอย่างนี้หมายถึงว่าตราบไต่ที่ยังไม่ถึงที่สุด

ถ้าเราทำความเพียรเพื่อบรรลุธรรมแล้วเรามีบุญกุศลที่สั่งสมไว้แล้วเนี่ยมันต้องเป็นไปตามบุญของเราที่บุญ รักษาเรา

เหมือนกับนิพพานในปากเสือเพราะอดีตชาติเป็นนายพรานถ้าไม่ล่าสัตว์ไปยิงนกตกปลาแล้วก็ไม่ได้เอามา ทำบุญทำทานไอ้ส่วนที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตก็เป็นกรรมเป็นวิบากกรรมเพราะทำให้เจ็บไข้ได้ป่วยเป็นทุกข์ทรมาน ไอ้ส่วนที่เอามาทำบุญแล้วเนี่ยพระพุทธเจ้าจะสอนยังงัยพระอัครสาวกจะสอนยังงัยมันไม่จำไม่เชื่ออู้แล้วก็ใ มรู้แล้วก็ลืมกระทั่งเสียมากดังนั้นเนาะวิปัสสนาญาณจึงจะเกิด(หัวเราะ)พอบรรลุพระอรหันต์ก็นิพพานในปาก เสือพอดีเนี่ย เหมือนกับคนฆ่าสัตว์มาทำบุญเป็นตัวอย่างในพระไตรปิฎกที่พระองค์แสดงไว้มากมาย

แล้วเราก็มารับความเข้าใจขณะฆ่าสัตว์ก็บาปตอนนั้น มาทำบุญก็ได้ตอนนี้เห็นมัยนี้แยกออกคนละอย่าง ฉะนั้นไอ้ที่เราทำกรรมไว้แล้วก็พยายามทำจิตให้ว่างจะได้ไม่ไประลึกถึงกรรมเก่าอีก

แล้วมันก็จะห่างไปเรื่อยๆว่างๆไปเรื่อย ว่างตัดภพชาติไปเรื่อยๆเนี่ยให้รู้ไว้อย่างนี้

เมื่อทำจิตให้ว่างได้มากเท่าไรภพชาติก็ห่างไกล แม้พระยามัจจุราชก็มองไม่เห็นจิตเราต้องว่าอย่างนี้

เจ้ากรรมนายเวรก็มองไม่เห็นเราเหมือนกันเนี่ยเป็นอุบายปัญญาของพระพุทธเจ้าที่ใครๆไม่รู้

ถึงรู้แล้วก็ไม่กล้าบอกกลัวจะทำให้พวกนี้ประมาทอีกแต่ถ้าใครรู้แล้วเอามาปฏิบัติจริงก็เฮ้อ! ยังมีสิทธิ์รอด บอกให้ว่างยังไม่ว่างอีกนี่จะมายกโทษบอกว่าว่างยากอีกนี่ไอ้พวกนี้ มันบอกว่างยาก

พระอาจารย์บอกเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวเลี้ยงผัวเลี้ยงเมียเลี้ยงลูกให้มันอยู่ในโอวาทนี้กับทำจิตให้ว่างนี่อันไ

หนยากกว่า มันก็จะเห็นชัดเลยเออ!

กว่าจะเลี้ยงให้เมียอยู่ในโอวาทเลี้ยงสามีให้อยู่ในโอวาทเลี้ยงลูกให้อยู่ในโอวาทไม่ให้ดื้อเนี่ยยากกว่า
เนี่ยเอาตมาเนี่ยจับโกหกได้พิสูจน์ได้

ฉะนั้นใครเอาตมาพูดแล้วถามแล้วเถียงเอาตมาไม่ค่อยได้เพราะเอาตมามีเหตุผลที่เหนือความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของ
คนทั่วไป

มันก็ปรุงแต่งกันไปฟังข่าวโจทย์จันกันไปปรุงแต่งกันไปวิตกวิจารณ์ทั้งที่ไม่ใช่เรื่องของตัวเลยต้องว่าอย่างนี้(ให้
วเราะ)เนี่ยเรารู้แล้วก็เรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราก็จะจบจะสิ้น

ได้ฟังแต่ข่าวแล้วก็ไปโกหกปกปิดไม่ได้มีความจริงเนี่ยได้ยินแต่ข่าว

เนี่ยตั้งแต่เอาตมามาอยู่เนี่ยไม่เคยรับกิจนิมนต์ไปบ้านใครเลยเนี่ยทั้งบ้านสหกรณ์ทุ่งละครหรือเปลี่ยนมาเป็น
นหัวทุ่งเนี่ยไม่เคยไปหาใครด้วยกิจนิมนต์เลยไปก็ด้วยความจำเป็นอย่างผู้ใหญ่บ้านกำนันอะไรพวกเนี่ยไป
เพื่อกิจการะกิจ นอกนั้นไม่เคยไป เพราะไม่เคยไปเรียกรายใครไม่เคยต้องการอะไรจากใคร

อยู่แล้วก็ไม่ได้ไปยุ่งสิ่งกับใครด้วย

ใช้สติปัญญาเหตุผลพิจารณาธรรมไปเพื่อจะได้เอามาสอนพวกโยมเนี่ยเมื่อเราเข้าใจแล้วถึงเอาตมาจะไม่
มันบั้นที่เอาตมาที่รู้ตัวเอาของเก่าที่เอาตมาพิจารณาแล้วมาสอนมาแนะนำได้เหลือเกินเหลือใช้ต้องว่าอย่างนี้
เป็นเศรษฐีธรรมเลยให้ไม่รู้จักหมด

ก่อนนี้เทศน์ทั้งวันทั้งคืนเลยไม่ต้องหลับต้องนอนเลยเอาตมาเนี่ยถึงวันพระก็เ็นสัทธิกเทศน์เลยหัวค้ำยันเคาะ
ระฆังเลย

เอาตมาฝึกมาดีแล้วไม่เหมือนครูบาอาจารย์ทั่วไปพวกนี้ไปไม่ถึงไหนหรอกโกหกหลอกลวงชาวบ้านอีกต่างห
ากงมฉายแล้วก็ใส่ร้ายป้ายสีไม่ทำบุญทำทานอะไรพวกเนี่ยแทนที่จะได้บุญกุศลเนี่ย

เหมือนพระเทวทัตเนี่ยตกนรกแล้วก็พาตระกูลอุปฐากทั้ง๔๔๐๐๐ตระกูลณะลงนรกหมดเลยพวกเนี่ย

เดี๋ยวนี้เยอะมากเลยพวกกินจกินเจอะไรพวกเนี่ย เทวทัตขอให้พระทั้งหลายกินเจพระองค์ก็ไม่ทรงอนุญาต
แล้วใครๆก็ไปโฆษณาว่าเนี่ยของเขาเนี่ยแน่

เทวทัตก็เที่ยวไปโฆษณาว่ากินเจเนี่ยดีอย่างนั้นอย่างนี้ไม่มีเวรไม่มีกรรมโกหกเขาว่าเนี่ยตัวเองมีเมตตากุณ
าเนี่ยแต่ยังดื้อกับพระพุทธเจ้า(หัวเราะ)ความจริงเนี่ยพระเทวทัตเนี่ยมีฤทธิ์เขาเรียกโลกียอภิญาสามารถ
นรมิตตัวเองให้เป็นเด็กก็ได้เอางูมาพันก็ได้

ไปล่อลวงพระเจ้าอชาตศัตรูใครๆก็เห็นฤทธิ์เห็นเดชรู้ฤทธิ์รู้เดชแล้วก็เนี่ยทำให้เขามาเคารพเลื่อมใสมากมา
ยเลย

ที่นี้สอนอะไรบอกอะไรก็เชื่อตามไปหมดเลยไม่เชื่อเหตุผลแต่เชื่อเหตุการณ์ตามที่เทวทัตสร้างภาพขึ้นมาเนร
มิตขึ้นมาเนี่ย

ฉะนั้นพวกญาติพวกญาติเนี่ยถ้าใครไปหลงฤทธิ์หลงเดชเนี่ยไปนิพพานไม่ได้หรอกที่เอาตมาพูด

ทำไมไปไม่ได้พระอาจารย์ก็จะให้เหตุผลเนี่ยตัวอย่างมันมีอยู่ในพระไตรปิฎกเนี่ย

เพราะฉะนั้นขนาดพระพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์เหาะเหินเดินอากาศรู้อดีต ปัจจุบัน

อนาคตได้ก็ยังไม่ได้โสดาบันเลยเพราะติดอยู่ในรูปฌานอรูปรูปร่างจนถึงกาลสมัยในชาติปัจจุบันที่จะได้เป็น

นพระพุทธเจ้าไปเรียนจากอาฬารดาบสอุทกดาบสที่ได้อภิญาญะ สมาบัติ๘
 พระองค์ก็เห็นว่าไม่ใช่ทางตรัสรู้พระองค์ยังทิ้งเลย
 แต่ยุคนี้เฝ้าคนเห็นเป็นอัศจรรย์โกหกโกให้หัวมาหาอยู่หากิน ส่วนมากมีเมียมีลูกกันทั้งนั้นเลย
 ใ้พวกเนี่ยหาอยู่หากินด้วยการประพุดติหลอกลวงพระองค์ไม่ได้อนุญาตปัจจัย๔แก่ภิกษุผู้ทุศีล
 พระองค์อนุญาตแก่ผู้มีศีลเท่านั้นอย่างชื่ออย่างตรงใ้พวกภิกษุผู้ไม่มีศีลไม่มียางอายเนี่ยก็เท่ากับขโมยของ
 ผู้มีศีลไปกินไปใช้เนี่ยตกรอกแน่นอนเนี่ยพวกเนี่ย
 เขาเรียกกอนสนาเลี้ยงชีพไม่สมควรตามพระพุทธโอวาทเนี่ยเขาเรียกกอนสนาเลี้ยงชีพไม่สมควรไม่สมควรแ
 ก่การเป็นสมณะ ศากยบุตรที่พระองค์ให้ปฏิบัติอย่างชื่ออย่างตรง ใ้หากินด้วยลำแข้งตัวเอง
 แต่เดี๋ยวนีพวกไม่บิณฑบาตรกันเนี่ย(หัวเราะ)ถึงบ้านโน้นไปส่งบ้านนี้ไปส่ง
 แล้วก็หาความสุขใส่ตัวเองไม่ได้ไปแนะนำสั่งสอนแทนที่จะตัวเองว่างมากเท่าไรจะไปได้ไปค้นคว้าพระธรรม
 วินัยเอามาสั่งสอนญาติโยม ไม่มี ไม่มีมรรคไม่มีผลอะไร มงายเนี่ย
 ทำให้ประชาชนมงายอีกต่างหากหลงเชื่อ ยึดติด พากันไปตกรอกหมดนะ
 ต้องบอกเดี๋ยวนีมันลามปามไปทั่วประเทศทั่วโลกแล้ว ไปถึงต่างประเทศโน้น เยอะแยะมากมายเลย
 หาพระแท่ยากมากเลยเพราะฉะนั้นเราต้องใช้เหตุผลคือปัญญาใ้มากที่เอาออกมาบอกใ้ปัญญาคือเหตุผลใ
 นทาน เหตุผลในศีล เหตุผลในเนกขัมมะ เหตุผลในปัญญา
 อย่างชื่ออย่างตรงใ้สมเหตุสมผลทำให้ซ่านซ่านาญนั้นจะจึงเกิดความคล่องตัวมันจึงจะเป็นญาณความรู้ใ้
 นมาในจิตเขาเรียกกัลยาณจิต
 เหมือนกับจิตเนี่ยมีเพื่อนเหมือนกับมีปัญญาเป็นเพื่อนสองตามพระพุทธโอวาทที่ว่าปัญญามีเพื่อนสองจิตมี
 ปัญญาเป็นเพื่อนสองคือมีเหตุผลเขาเรียกคือกัลยาณจิตเนี่ยมีปัญญาเป็นเพื่อนสองเป็นอย่างนี้ที่นี้เราใ้เพีย
 รที่จะใ้ว่างทำจิตของเราใ้ว่างที่เหตุผลทั้งหมดเลยเวลาที่จะนิพพานทั้งเหตุทั้งผลนี้ไม่มีทั้งฌานทั้งญา
 ณไม่มีว่างหมด แต่รอกก็มีอยู่สรวรค์ก็มีอยู่ตามที่พระองค์แสดงไว้ นั่นแหละ แต่ก็เพียงอารมณ์เท่านั้นเอง
 อารมณ์ดีที่ใ้จิตคิดดีเป็นศีลเป็นธรรมตายในขณะที่จิตใ้ไปสรวรค์ไปพรหมแต่ยังไปนิพพานไม่ได้เพราะยัง
 ติดอยู่ในอารมณ์ อารมณ์ในสุขต้องว่าอย่างนี้
 ถ้าจิตโหดร้ายโหดเหี้ยมก็ใ้ไปตกรอกเป็นเปรตเป็นอสุรกายเป็นสัตว์เดรัจฉานเนี่ยพวกเนี่ยที่จิตไม่ดีคิดว่า
 ตัวเองฉลาดแต่ฉลาดเอาเปรียบฉลาดกลับแกดั่งรังแกนั้นแหละพวกเนี่ยทั้งหมดต้องยกไปทั้งประเทศเลยตกร
 รอกทั่วโลกเนี่ย เหมือนคริสต์ อิสลาม
 ฮินดูอะไรเนี่ยศีล๕ยังไม่บริสุทธิ์แล้วจะมีบุญมีบารมีใ้คนเขาเคารพนับถือใ้ยังงัย
 ไม่เชื่อกรรมไม่เชื่อผลของกรรมในการทำความดีความไม่ดี พระองค์ตรัสไว้ชัดเจนภมฺ มฺนา วุตต ตี
 โลกโสด์โลกย่อมนั้นไปตามกรรมเนี่ย ทำกรรมใ้ด้วยกายก็เป็นกายกรรม ทำใ้ด้วยวาจาก็เป็นวจีกรรม
 ทำใ้ด้วยใจคิดนึกก็เป็นมโนกรรม แล้วใครทำให้
 ตัวเองทำมาทั้งหมดไปเชื่อในสิ่งที่ไม่ควรเชื่อไปเชื่อมงายในสิ่งที่ไม่มีเหตุผลไม่เป็นตัวของตัวเองก็เหมือนวั
 วนเหมือนความโดนเขาจูงจุมูกใ้ไปไหนบ้างใ้ไปกินหญ้าบ้างนั้นแหละ ใ้รู้ใ้อย่างนี้
 เราต้องใช้เหตุผลใ้มากขึ้น แล้วจิตของเราก็ทำจิตใ้ว่างใ้หมดเลย

เมื่อจิตว่างแล้วในความว่างไม่มีทั้งเหตุทั้งผลต้องว่าอย่างนี้ สัมมาทิฐิเห็นชอบก็ไม่มีความเห็น
 สัมมาสังกัปปไปดำริชอบก็ไม่มีการดำริ สัมมาวาจาจากการพูดจาชอบก็ไม่มีการพูดว่าง
 สัมมากัมมันโตการงานก็ว่าง สัมมาอาชีโวอาชีพก็ว่าง สัมมาวาโยโมความพยายามก็ว่าง
 สัมมาสติระลึกว่าง

ตัดสติทั้งเลยครูบาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้เจริญสติอบรมสติแต่ไม่ใช่โทษของสติให้รู้ว่าการฟุ้งซ่านของสติขนาดไหนทำให้คนบ้าคนหลังคิดมากระลึกมากเกินไป

สติพาดวงจิตวิญญาณไปเวียนวายเป็นตายเกิดนับภพนับชาติไม่ถ้วน

ต้องใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติเป็นดิสก์เบรคไม่ให้มันคิดมาก ให้ใจว่างน้อยลง นั่นนะใจมันจึงไม่หนักใจ
 ใจจะได้ไม่เศร้าหมองใจมันจึงจะว่างเป็นปกติจิตต้องว่าอย่างนี้ ถึงเวลาไปนิพพานก็ไม่ต้องมีความตั้งใจ
 อาศัยความว่างจนเคยชินนั้นนะ

จิตจะน้อมไปเองโดยอัตโนมัติตามพระไตรปิฎกที่พระองค์แสดงไว้อย่างซื่ออย่างตรง

ถ้าใครได้อ่านได้ค้นคว้าแล้วก็จะพบจะเจอ

แล้วก็ส่วนมากถ้าไม่ทำให้เหตุผลเกิดขึ้นใจไม่ให้เกิดปัญญาเกิดขึ้นแล้วก็ไม่สามารถรู้ได้อ่านแล้วก็ผ่านไปอ่านแล้วก็ผ่านไปพอจิตน้อมไปเองน้อมไปยังงัย ก็เหมือนกับโยมเชื่อคนอื่นนั่นแหละ

จิตมันน้อมตามคำชักชวนไปต้องว่าอย่างนี้เชื่อเขาเรื่อยๆไปจนกระทั่งหมดเนื้อหมดตัวไปเลยต้องว่าอย่างนี้
 เพี้ยนบ้าคลั่งทุกข์จนลำบากเพราะเชื่อคนอื่น

เนียอาตมาจึงต้องสอนว่าเชื่อเหตุผลอย่าเชื่อเหตุการณ์แล้วก็เรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราก็จะได้จบได้
 สิ้นก็เพื่อเราจะได้ไม่ทุกข์จากสิ่งเหล่านั้นแต่เราก็ไม่ใช่กิจจขี้คร้านเพื่อจะสร้างจะทำได้ด้วยตัวของเราเอง
 เมื่อเราสร้างได้ทำด้วยตัวของเราเองแล้วก็เป็นความภูมิใจของเราเองว่าเฮอ!

เราทำได้เมื่อพระองค์สอนให้ไปอยู่ป่าอยู่เขาถ้ำลอมฟางป่าช้าป่าช้าภูเนี้ยไปอยู่แล้วไม่ตายไม่อดตายไม่เป็นไป
 ชาติตายไม่ไปถูกเสือกินไม่ไปถูกสัตว์ทำร้ายรอดตายมาได้ก็แสดงว่าเฮอ! เนี้ยมีปัญญาแล้ว

มีเหตุผลป้องกันตัวเองได้แล้ว และยังพึ่งตนเองได้ด้วยและยังเป็นที่พึ่งคนอื่นได้ต่อไปอีก

เพราะฉะนั้นอาตมาเนี้ยฝึกมาดีแล้วตามพระพุทโธวาทีสอนอย่างไรเนี้ยปฏิบัติมาครบถ้วนต้องว่าอย่าง
 นี้ ทำยสุดก็ต้องว่างหมด

ไม่ได้ยึดติดในความว่างแต่เอาประสบการณ์จริงมาแนะนำสั่งสอนว่าพระพุทโธเจ้าสอนอย่างนี้
 เราทำตามพระองค์แล้วเราจะพ้นทุกข์อย่างนี้

เหมือนกับที่พระองค์แสดงเรื่องปัญญาวิมุตติเจโตวิมุตติเนี้ยอาตมาก็ทำความเข้าใจมา

แล้วก็มาแนะนำโยมให้ประพฤติปฏิบัติตามเนี้ย แล้วถ้าโยมทำตามจริงๆโยมก็จะได้เห็นผลจริงด้วย

อาตมาไม่ได้โกหกโยมเพราะอาตมาทำแล้วมีความเข้าใจแล้วทั้งเหตุทั้งผลคือปัญญาทั้งทำจิตทำให้ว่าง
 จากความรู้สึกนึกคิด เราก็คิดอะไรคิดไปก็แค่นั้นไม่คิดก็แค่นั้น ปลงวางมันอย่างง่ายๆเนี้ย

แล้วมันจะได้ว่างอย่างรวดเร็วที่นี้จิตเราไร้เจตนาจิตเราไร้ความปรารถนาจิตเราก็ไร้ต้นหากความอยาก

ไม่มีอารมณ์มาเหนื่อจิตเราจิตเราไม่เป็นทาสของอารมณ์

การเป็นขี้ข้าอารมณ์เนี้ยทุกข์ยากลำบากเนี้ยเชื่อรูป เชื่อเสียง เชื่อกลิ่น เชื่อรส

เชื้อสัมผัสเนี่ยชี้เข้าอารมณ์ตามไปเลย แล้วก็ไปรับทุกข์รับโทษกันมากมาย
ใครๆก็ช่วยไม่ได้พ่อแม่ก็ช่วยไม่ได้ญาติพี่น้องก็ช่วยไม่ได้
เพราะตัวเนี่ยเสียหายไปแล้ววิบัติฉิบหายไปแล้วเสียอกเสียใจไปแล้วเพราะตัวเองพ่อแม่แนะนำสั่งสอนไม่เขี
อ แล้วเวลาทุกข์ยากลำบากแล้วจะให้คนนั้นคนนี่มาช่วย เอาภาระมาให้เขาอีก
เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงแสดงว่า อุตตาทิ อุตตโน นาโถตนต้องเป็นที่พึ่งของตน
ทำไมตนต้องเป็นที่พึ่งของตนก็คือการที่พระองค์สอนให้พึ่งตัวเองก็คือทำเป็นทุกอย่าง
หุงข้าวต้มแกงซกเสื่อผ้าหาอยู่หากินทำได้
ถ้าเรามัวแต่พึ่งคนนั้นคนนี่เวลาเขาตายหรือเขาไม่อยู่เนี่ยเราทำอะไรไม่เป็นเลยเราก็จะเป็นทุกข์แล้ว
เนี่ยเราจะเข้าใจได้ชัดเลยว่าเอ๊ะ! ทำไมพระองค์จึงสอนให้เราพึ่งตัวเอง
เพราะให้เรานั้นแหละทำได้ทุกอย่างทำได้ด้วยตัวเองไม่ต้องไปพึ่งพาอาศัยใครไม่ต้องไปเสียเวลาลำเวลาไปจำ
งใครเขาด้วยต้องว่าอย่างนี้ แล้วเราก็เป็นสุขที่พระองค์สอนอุตตาทิ อุตตโน
นาโถนี้เป็นอย่างนี้ให้พึ่งตนเองไม่ให้พึ่งคนอื่น เนี่ยความทุกข์ยากลำบาก
เนี่ยไม่ใช่พึ่งเขาแล้วเขาจะทำตามใจตัวเองบางทีเขาก็พยศขึ้นมากลั่นแกลั่นขึ้นมาให้ร้อนเกินไปบ้างเย็นเกิน
ไปบ้าง ให้เผ็ดเกินไปบ้าง เปรี้ยวเกินไปบ้าง
หวานเกินไปบ้างเนี่ยเยอะเยาะไปเลยต้องว่าอย่างนี้สิ่งที่ผลที่ตามมาเพราะเราทำไม่เป็นโดนเขาหลอกเนี่ย
หวานนี้ดีเปรี้ยวนี้ดีเผ็ด เผื่อนฝาด ชม
จิตนี้ดีอย่างนั้นอย่างนี้เชื้อโฆษณาเนี่ยก็เหมือนวัวเหมือนควายนี่แหละให้กินอะไรก็กินหรือให้ไปกินหญ้าผูก
เอาไว้ตรงนั้นอยู่ตรงนั้นนะไปไหนไม่รอดเพราะตัวเองไม่รู้จักทำทำอะไรไม่เป็น เนี่ยให้รู้เอาไว้เตือนเอาไว้
เนี่ยบาทหนึ่งคาถาหนึ่งที่พระองค์แสดงไว้ก็เป็นนิยานิกรกรรมนำสัตว์ให้พ้นทุกข์ได้จริงคือ ใครปฏิบัติตามเขี
อแล้วทำตามจะได้ไม่มีความทุกข์ คำว่ามักน้อยสันโดษก็คือมักน้อยที่จะเห็น มักน้อยสันโดษที่จะได้ยิน
มักน้อยสันโดษที่จะได้สุดดม มักน้อยที่จะได้กินเนี่ยมักน้อยในการกิน มักน้อยในการสัมผัส
มักน้อยในการที่จะรับรู้อารมณ์แล้วเราก็จะได้ไม่ทุกข์ ไม่ใช่มักน้อยคือชี้เกี้ยวชี้คร้าน
เดียวเขาจะหาว่าพระพุทธศาสนาเป็นกาฝากแต่ที่พระองค์สอนเนี่ยไม่ให้รูป เสียง กลิ่น รส โภภุจัพพะ
ธรรมารมณ์เหล่านั้นมาอยู่ในใจ ทำให้จิตใจวุ่นวายวิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่งทุกข์มากมายเย็น เดิน นั่ง
นอนเนี่ยต้องบอกไว้ให้รู้
ไอ้พวกไม่มีสติปัญญาไม่มีสัมปชัญญะแล้วก็เที่ยวไปใส่ร้ายป้ายสีพระพุทธเจ้าใส่ร้ายป้ายสีพระพุทธศาสนา
ตัวของมันเองนั่นแหละไม่มีความเจริญหรือต้องการอย่างนี้
ถึงมันจะมีการมีงานมีเกียรติอะไรก็เป็นของจอมปลอมของต้องทิ้งทั้งนั้น
ทำไมอาตมาจึงบอกของต้องทิ้งพระพุทธเจ้าก็บอกไว้เองนั่นแหละมีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ มีสุขมีทุกข์
มีสรรเสริญมีนินทาเนี่ยใครได้รับแล้วก็ต้องวางโลกกู้อย่างอยู่แล้วในโลกของความเป็นอย่างนี้อันิจจัง
ทุกขัง อนัตตา ครั้นวางโลกมาประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเอาเป็นเอาตายก็มารู้ธรรมเห็นธรรม
ธรรมนั้นยังอนิจจังธรรมทุกข์ธรรมอนัตตาธรรมก็ยังไม่มีการอยากได้อีก
กูจะเอาไปทำไมอนิจจังธรรมทุกข์ธรรมอนัตตาเลยต้องทำจิตให้ว่างเนี่ย

ว่างจากโลกด้วยว่างจากกรรมด้วยแล้วทำจิตให้ว่างนั้นนะ นิพพานัง ปรมัง
 สุธมฺมญิงจะเข้าถึงพระนิพพานเนี่ยต้องให้รู้ไว้อย่างนี้ต้องรู้สรุปด้วย เอาของว่างทั้งหมด สัพเพ ธัมมา
 อนัตตา สัพเพ ธัมมา อนัตตาทั้งกรรมและอกรรมทั้งหมดเลยประมวลมาทั้งสรรพบุ สรรพเสียง สรรพกลิ่น
 สรรพรส สรรพโผฏฐัพพะสัมผัส สรรพธรรมารมณทุกอย่างลงใน สัพเพ ธัมมา อนัตตา
 ว่างแม้เป็นธรรมก็ว่างทั้งที่เป็นสัพเพ ธัมมา
 อนัตตาทั้งที่เป็นอธรรมความไม่ดีทั้งหมดก็ให้ว่างนี้แหละจึงจะเป็นผู้เข้าถึง
 เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้แล้วเข้าใจแล้วเราก็ได้มีความเพียรขยันที่จะทำจิตให้ว่าง
 แล้วก็ขยันในการที่จะใช้เหตุผลไม่ต้องไปเป็นทุกข์ในขณะที่ตาเห็น หูได้ยิน จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้รส
 กายได้สัมผัส จิตได้รับรู้ธรรมารมณเนี่ย แล้วก็ทำจิตให้ว่างเปล่าไม่ให้ยึดติด เนี่ยเป็นอย่างนี้
 พระพุทธศาสนาจึงเป็นสุดยอดหนึ่งเดียวในหมื่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาฬต้องว่าอย่างนี้
 ยังมีโลกอยู่ที่บุคคลที่อยู่ในโลกก็ยังมีทุกข์มีโทษอยู่ทั้งนั้น
 ต้องจุดปฏิสนธิเวียนว่ายตายเกิดเป็นโอบปาทิกะเป็นอสุรกาย
 สัตว์เดรัจฉานอะไรเนี่ยมนุษย์โลกเนี่ยไม่ใช่มีแต่มนุษย์อย่างเดียวมีสัตว์เดรัจฉานเห็นมัยยังมีวิญญาณที่เรา
 มองไม่เห็นตัวอีกเป็นมิตถัพ มิตถุมิ มิตถัจจรวาฬ มิตถักวฬิก มิตถักวฬิเศษ มิตถิเศษซ็อนวิเศษ
 ทุกมิตถิสารพัตถิกซ็อนสารพัตถิก ทุกมิตถิลีลัซซ็อนล่งหนหายตัว ทุกมิตถิสำเร็จด้วยจิต
 คำว่าทุกมิตถิสำเร็จด้วยจิตที่ตัวเองนั้นแหละปรารถนาหรือทำเอาไว้มันเป็นไปตามจิตเดิมด้วยอำนาจของจิต
 เนี่ยมันเป็นอย่างนี้
 เมื่อเรารู้แล้วเข้าใจแล้วเนี่ยก็ไม่ให้เสียเวลาที่จะไปटकดานอยู่ในภพภูมิต่างๆมีแต่ทุกข์มีแต่โทษทั้งนั้นนะ
 เพราะฉะนั้นพรหมเทพเทวดานี้ก็ยังคงอยู่ในห้วงชะตากกรรมเดียวกันเนี่ยคืออนิจจัง ทุกขัง
 อนัตตาอยู่ในภพภูมิในก็ตาม ตราบใดที่ยังไม่เข้าถึงอิหยา อตปปา สุทฺถสี สุทฺถสา
 อภินิฐาเนี่ยอันนี้เป็นพรหมของพระอนาคามีเนี่ยไม่ต้องมาเกิด แต่ไม่ใช่ลงมาไม่ได้นะ
 ลงมาได้แต่ไม่ได้มาเกิดเข้าท้องให้โยมรู้ไว้ด้วย พรหมของพระอนาคามีเนี่ยลงมาได้ ถ้ามีความจำเป็น
 แล้วก็ไม่ได้มายึดติดโลก ต้องให้รู้ไว้ด้วย พระอรหันต์ก็ยังมีอยู่ในอภินิฐพรหมเนี่ยต้องว่าอย่างนี้
 อยู่ในภพของพระอนาคา
 เพราะฉะนั้นเราถวายนหรืออภิสทานหรืออะไรนี่ท่านเหล่านั้นรับรู้รับทราบหมดนะ ท่านรู้อย่างเข้าใจเร็ว
 พวกเราไม่รู้เรื่องก็จะไปทำได้ยังงัย(หัวเราะ)แต่พระอรหันต์เจ้า
 พระอนาคามีอยู่ในโลกต่างๆในทุกมิตถทุกมิตถัพทุกมิตถุมิทุกมิตถัจจรวาฬทุกมิตถักวฬิกเนี่ยพระอนาคาที่
 ท่านได้รู้เรื่องท่านก็รับทราบหมดไมทนาแล้วก็ประพฤติปฏิบัติตาม เดียวก็เข้าสู่พระนิพพานอีกเยอะแยะอ่าว!
 มีอะไรถามมาได้แล้ว...สงสัยอะไรถามเนี่ยไม่เข้าใจอะไรพระอาจารย์พูดถึงเหตุผลคือปัญญาวิมุตติแล้วก็
 ทำคือเจโตวิมุตติคือจิตว่างเป็นยังงัย
 ทำยังงัยจึงจะว่างจากเหตุจากผล(หัวเราะ)เนี่ยก็คือรู้เหตุรู้ผลก็คือให้ว่างทั้งหมดนี้แหละเราก็อยู่เหนือเหตุ
 เหนือผลนั้นนะเหนือเวทนาแหม!
 มีนัยยะอีกเยอะแยะเลยถ้าอาตมาจะพูดแค่นี้ก็หมดไปอีกแล้วอีกวันหนึ่ง..มีอะไรก็ถามมา...

ชนะชัย เมฆมา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์
วันพุธที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๔
เวลา ๑๔.๕๑ น.